

Zwangere vrouwen smeken voor poort Klein Seminarie

Wouter Kuijt werkte als huismeester met Canadese bevrijders.

door **Jeroen Pol**

APELDOORN - In de eerste maanden van 1946 stonden er geregeld zwangere vrouwen voor de poort van het Klein Seminarie aan de Arnhemseweg. Er waren Canadese militairen gelegerd. Wouter Kuijt bracht briefjes van de vrouwen naar de kolonel. „Achteraf had ik ze moeten bewaren”, zegt Kuijt 62 jaar later. „Dan hadden misschien meer oorlogskinderen hun echte vader gekend.”

Wouter Kuijt was één van de Apeldoorners die reageerde, nadat de Stentor een artikel aan de historie van het Klein Seminarie besteedde. Hij is inmiddels 86 jaar, maar kan zich veel zaken van toen nog scherp voor de geest halen. In oktober 1945 kwam Kuijt als assistent van huismeester Bas Wijnbergen op het Klein Seminarie te werken. „Ik had de verlichting aangelegd voor een Canadees kamp in Berg en Bos. Dat kamp lag ergens

achter het lyceum. Van daaruit werd ik gevraagd om aan de Arnhemseweg te helpen.”

Het Klein Seminarie was door de Canadezen als Europees hoofdkantoor ingericht om de terugtocht naar Canada administratief in goede banen te leiden. Overdag werkten er wel 400 Cawcs, vrouwen in de Canadese leger. „Ik werkte er nog niet zo lang, toen meneer Wijnbergen zijn pols brak. Ik werd benoemd om hem tijdelijk

‘Om 8.30 uur stonden ze voor de poort. Ze mochten niet naar binnen.’

te vervangen.”

Het meest zijn de huilende vrouwen voor de toegangspoort Kuijt bijgebleven. „Vrouwen die contact hadden gehad met Canadezen. Om 8.30 uur stonden ze voor de poort. Ze mochten van de schildwacht niet naar binnen. Ik nam briefjes van hen aan. Die bezorgde ik bij de kolonel. Die werd er wel eens moedeloos van. Op dat mo-

ment sta je er niet bij stil hoe dit soort voorvallen de geschiedenis van veel families zou bepalen. Achteraf gezien had ik het anders aan moeten pakken, maar dat heb ik toen als jongeman nooit beseft.”

Kuijt mocht niet overal op het terrein komen. Soms waren er speciale rituelen nodig, voor hij zijn werk kon doen. „Ik moest iets in de kapel herstellen. Onder het werk stond ik te zingen. Toen kwam priester Miedema, de kapel moest eerst ontheiligd worden voor ik kon zingen. Dat gebeurde vervolgens. De kapel werd weer gewijd toen ik er klaar was.”

In juni 1946, toen de Canadezen waren vertrokken, gaf Kuijt zijn baan op. „Meneer Miedema vertelde dat hij me graag wilde houden. Het was echter een probleem dat ik geen katholiek was.”

Volgende week meer herinneringen aan het Seminarie. Dan gaat het onder meer over de wijnvoorraad van de priesters die in de oorlog verdwenen zou zijn. Twee mensen die het weten kunnen, vertellen heel verschillende versies.

Het vooraanzicht van het Klein Seminarie aan de Arnhemseweg.

foto Jeroen Pol